

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/281/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214223359
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4214223359.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. B./XX, Kolárovo, o zaplatenie sumy X.XXX,XX eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno, č.k. 13C/475/2015 - 71 zo dňa 8. decembra 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v časti výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 60 eur zastavil, zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4323,53 eur s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 4,24 eur a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4323,53 eur od 23.8.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti prevyšujúcej sumu 4323,53 eur ako aj v časti úroku vyčísleného sumou 358,67 eur, v časti 19,53 % úroku ročne a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 14,46 % do 3 dní od právoplatnosti, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, 2, § 2, § 7, § 11 odsek 1 písmeno a), b) zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho mal preukázať, že medzi Dexia banka Slovensko a.s. a žalovaným bola dňa 7.9.2011 uzavretá Úverová zmluva č. 20/274/11, na základe ktorej sa Dexia banka Slovensko a.s. zaviazala poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi, najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru, úver vo výške 5000 eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver 120 mesačnými anuitnými splátkami po 95,07 eura, splatnými v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka úveru mala byť vykonaná v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Celý úver však mal byť uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy. Podľa zmluvy bola dohodnutá fixná úroková sadzba do splatnosti vo výške 19,53% ročne, pri RPMN 22,81% a priemernej RPMN vo výške 17,88%, pri celkovej sume, ktorú musí klient zaplatiť vo výške 11.747,20 eura, pri poplatku za správu úveru vo výške 1,99 eura mesačne a poplatku vo výške 100 eur za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň poskytnutia ú

1.2 Súd prvej inštancie uviedol, že vykonaním dokazovania dospel k záveru, že v danom prípade písomné vyhotovenie úverovej zmluvy podpísanej žalovaným dňa 07.09.2011, na rozdiel od údajov o výške a počte splátok, neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru v tom tvare, v akom ho predpokladá citovaný zákon. Nepochybne údaj „do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy“ nie je údajom

o konečnej splatnosti žalovaným čerpaného úveru, najmä keď prvá splátka úveru (zo 120 splátok) mala byť vykonaná až v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po kalendárnom mesiaci, v ktorom bude úver poskytnutý, a ten mal byť žalovanému poskytnutý najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Z uvedeného nie je zrejmé, ktorý kalendárny mesiac začína plynúť splatnosť uvedených 120 splátok, keď zo zmluvy nie je zrejmý dátum poskytnutia úveru. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho trvania, a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi resp. dodávateľmi. Obdobne musí byť v zmluve uvedená doba trvania zmluvy, ktorá v danom prípade úplne absentuje. Pre absenciu podstatných údajov t.j. údaje o konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy predpokladaných v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretie predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami dňa 07.9.2011 bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Keďže úver považoval súd prvej inštancie za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný uhradil sumu 676,47 eura, potom dlh na úvere predstavuje sumu 4323,53 eura (5000 - 676,47), ktorú sumu priznal žalobcovi. Súčasne mu priznal aj úrok z omeškania z uvedenej sumy od 23.08.2012 do zaplatenia, ako aj nárok na vyčíslený úrok z omeškania vo výške 4,24 eura za omeškanie s úhradou dlžných splátok po 05.05.2012 do predčasného zosplatenia úveru dňa 22.08.2012.

1.3 Ďalej poznamenal, že v ostatnej časti žalobu zamietol, pretože úver čerpaný žalovaným považoval za bezúročný, pričom súd prvej inštancie zamietol aj žalobu v časti zmluvného úroku 19,53%. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tak, že žalobkyňa bola v konaní len čiastočne úspešná a to v časti istiny a úroku z omeškania (57%), pričom bola neúspešná v časti istiny, úroku 19,53% a v časti úroku z omeškania (42,77%), preto celkový úspech predstavoval 14,46%.

2. Proti tomuto rozsudku do zamietajúcej časti a proti výroku o náhrade trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a návrhu v celom rozsahu vyhovieť a zároveň priznať náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Vo vzťahu k názoru súdu prvej inštancie, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa ustanovenia § 9 odsek 2 zákona č. 129/2010 Z. z., uviedla, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP), teda niektoré z náležitostí, ktoré má v zmysle právnych predpisov zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, sú v samotnom texte zmluvy o úvere a ďalšie náležitosti sú vo VOP. Termín konečnej splatnosti je možné určiť úplne presne, t.j. konkrétnym časovým okamihom, ktorým je 5. deň posledného mesiaca lehoty. K rozhodnutiu o náhrade trov konania uviedla, že žiadať priznať ich náhradu v rozsahu 100%

3. Žalovaný s k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa žalobou požadovala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie nezaplatených častí úveru vo výške 4901,99 eur, nezaplateného úroku vo výške 358,67 eur, nezaplateného úroku z omeškania vo výške 4,24 eur, s poplatkom vo výške 60 eur, s úrokom vo výške 19,53% ročne zo sumy 4901,99 eura od 23.8.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5260,66 eura od 23.8.2012 do zaplatenia. Súčasne sa domáhala náhrady trov konania. Uviedla, že so žalovaným uzatvorila úverovú zmluvu, na základe ktorej mu boli poskytnuté finančné prostriedky v sume 5000 eur, ktoré sa zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Žalovaný dohodnuté splátky pravidelne a včas neplatil, preto ho listom zo dňa 08.08.2012 žalobkyňa vyzvala na predčasné splatenie úveru v lehote do 21.08.2012. Žalovaný dlh nezaplatil. Do dátumu predčasného zosplatenia úveru uhradil žalovaný istinu vo výške 98,01 eura, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatenia predstavovala 4901,99 eur. Súd prvej inštancie považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, pretože v zmluve nebola uvedená jedna zo základných náležitostí vyplývajúca z ust. § 11

odsek 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

6. Podľa § 9 odsek 2 písmeno f) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7. Odvolací súd posudzujúc predmetnú vec v zmysle vyššie uvedeného skutkového stavu a zákonných ustanovení dospel k záveru, že dôvody, pre ktoré súd vo zvyšku žalobu zamietol sú nesprávne. Je nepochybné, že medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená úverová zmluva v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá má povahu tzv. absolútneho obchodu. Zároveň ide o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). V danom prípade bola medzi stranami sporu uzatvorená písomná úverová zmluva, ktorej platnosť nebola spochybnená.

8. Odvolací súd zaoberajúc sa odvolacou námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní uvádza, že sa nestotožňuje s výkladom súdu prvej inštancie ohľadom ustanovenia § 9 odsek 2 písmeno f) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v prílohe č. 1 prebral právne záväzné akty Európskej únie, okrem iného Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008). Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy. Podľa čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.

9. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

10. Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie aj na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným súdnemu dvoru 02.02.2015 v súvislosti s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti H. Z jeho bodu 59 vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Na uvedený rozsudok reagovala aj legislatíva SR zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a súčasne sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a ktorým došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010 Z.Z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku C-42/15. Legislatíva tak reagovala na stav, podľa ktorého niektoré súdy vykladali predmetnú vnútroštátnu úpravu nesúladne so smernicou 2008/48/ES. Vyššie uvedené závery konštatoval vo svojich rozhodnutiach aj Najvyšší súd SR a to v uznesení zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo 146/2017 a zo dňa 17.04.2018 sp. zn. 3Cdo 56/2018.

11. Odvolací súd preto dospel k záveru, že podľa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu, tieto možno spoľahlivo vyvodit' zo

samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mal žalovaný realizovať splácanie úveru bolo 120, s tým, že splátky boli splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárnom mesiac, ktorý nasledoval po mesiaci v ktorom bol úver poskytnutý. Inak povedané, začiatok splácania úveru bol determinovaný formuláciou nevyvolávajúcou pochybnosti, ergo žalovaný bol povinný zaplatiť prvú splátku nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru žalobcom. Od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaný teda preukázateľne a nevyhnutne musel mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti.

12. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie v tom, že žalobcom poskytnutý úver je treba považovať za úver bez úrokov a poplatkov za nesprávny, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec podľa § 391 ods. 2 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom sa bude opätovne zaoberať nárokom žalobcu v zamietajúcej časti rozsudku v zmysle vyššie uvedených záverov. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov, vrátane odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).